

*„Ha elenyészik testem és szívem;
szívemnek kősziklája és örökségem
te maradsz, Istenem, örökké!”
(Zsolt. 73; 26.)*

In memoriam
prof. emer. dr. Boda Domokos
(1921-2015)

Életének 94. évében, türelemmel viselt, rövid, súlyos betegség után csendesen elhunyt a magyar gyermekgyógyászat emblematikus alakja, Boda Domokos emeritus professor. A megszámlálhatatlanul sok gyermek életét megmentő, szenvedését enyhítő orvos és kutató korát meghazudtoló lendülettel és lelkesedéssel, életének szinte utolsó napjaiig eredményesen dolgozott.

Boda Domokos 1921. április 19-én született, a felvidéki Alistál községben, majd Érsekújváron érettségizett 1938-ban. Orvosi tanulmányait a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen végezte, summa cum laude minősítéssel szerzett oklevelet 1944-ben. A II. világháború végéig katonarvosként dolgozott, majd a pesterzsébeti kórházban fertőző betegségeket gyógyított. Itt fordult érdeklődése a gyermekgyógyászat felé, házilag összeállított infúziós készülékkel sikerrel kezelte a bélhurutos csecsemőket. A sikeres terápiát később országszerte alkalmazták. 1950-ben a gyermekgyógyászat szakorvosa lett, 1951-től tizenegy éven át a fővárosi László Kórház osztályvezető főorvosa volt. Itt a légzésbénultak respirátoros kezelésének bevezetéséért elnyerte a Kiváló Újító kitüntetés arany fokozatát. 1963. január 1-jén foglalta el a szegedi Gyermekgyógyászati Klinika tanszékvezetői székét, és 28 éven át, 1991-ben történt nyugdíjba vonulásáig vezette az intézményt.

A gyerekklinikán tapasztalt legendás betegközpontúság, a példamutató orvosi és ápolói tevékenység, a bensőséges munkahelyi szellem ellenére a korlátozott épületi adottságok, a szegényes anyagi, technikai, felszerelési helyzet és a gyér tudományos feltételek nagy kihívást jelentettek számára. Orvosként mindig a beteg érdekét, gyógyulását tartotta szem előtt, emellett vezetőként a klinikai munka valamennyi területén – betegellátás, kutatás, oktatás, szakmai kapcsolatok – is sikerült maradandót alkotnia és nemzetközi elismerést kivívnia. Felismerte az egyes gyermekgyógyászati szakterületek jelentőségét és szorgalmazta azok fejlesztését. Vezetésével már 1967-ben létrejött a Magyar Gyermekorvosok Társasága Dél-magyarországi Decentruma.

Már orvostanhallgatóként elkötelezte magát a kutatás mellett, ez az érdeklődése egész életén át elkísérte, olyannyira, hogy az elmúlt év decemberében, a kórházba kerülése előtti napon is megjelent egy tudományos cikke. Kutatásai körébe tartoztak a folyadék- és elektrolit anyagcsere folyamatai, a légzési zavarok patológiája, az újszülöttkori adaptációs zavarok, heveny anyagcserezavarok. Tudományos tevékenységét díjak sokaságával ismerték el, elnyerte a Magyar Gyermekorvos Társaság Bókay János- és Schöpf-Merei Ágost-émlékérmét, illetve a Gyermekorvosi Kutatás Kerpel-Frónius emlékérmét és díját. Kiváló orvos, a Szegedi Orvostudományi Egyetem Jancsó Miklós-emlékérmének kitüntetettje. Kutatói munkájának legmagasabb szintű elismerését a Széchenyi-díj jelentette, amelyet 1991-ben vehetett át. Közel ötezer orvostanhallgató képzésében vett részt, több évtizedes oktatói és

kutatói munkájának nyomán 2001-ben elnyerte Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztjét. Szülőfaluja, Alistál és választott városa, Szeged díszpolgára.

A gyermekek egészségéért dolgozó orvos életében központi helyet foglalt el a családja. Kölcsönös tiszteleten és megbecsülésen alapuló házasságából három lánygyermek született, majd hat unoka és hat dédunoka életének alakulását követte nem szűnő figyelemmel. Problémáikra, gondjaikra mindig nyitott volt. Nagy szeretettel és gondoskodással vette körül családtagjait, elsősorban szintén gyermekorvos feleségét, akivel mindig mindent megbeszélt, és aki egész életén át legfőbb támasza és hű segítőtársa volt. Szabadidejében szívesen sportolt, teniszezett és pingpongozott, frissen tartotta testét, a legutóbbi időkig kerékpáron járt be a Gyermekklinikára, ahol nyugdíjba vonulása után is folytatta kutatásait. Nem csupán befogadóként szerette a zenét, hanem maga is játszott, hegedűn, gitáron és zongorán, egy kisebb zenekar tagjaként rendszeresen találkozott zenekedvelő barátaival.

Kutatásait, gyakorlati tapasztalatait számos egyetemi jegyzetben és könyvben foglalta össze, míg saját életútjáról Sorsfordulók és Életutam című könyveiből szerezhetünk ismereteket. Ezekben a művekben is nyilvánvalóvá tette, hogy élete fundamentumát tiszta, megélt református hite képezte. Ebből merített erőt szakmai munkájához, tudományos kutatásaihoz, családja életének gondos szervezéséhez.

A Szegedi Tudományegyetem Általános Orvostudományi Kara nagyhírű professzorától, a magyar gyermekgyógyászat nemzetközileg is elismert kutatójától búcsúzik. Olyan orvost gyászolunk, aki töretlen életerejével és széleskörű tudásával több évtizeden át volt részese és vezetője a betegségek elleni küzdelemnek, emellett pedig közvetlen és barátságos lényével, tájékozottságával és nyitottságával példát mutatott emberszeretetből, humanitásból is.

Dr. Boda Domokos emeritus professzort Szeged Megyei Jogú Város és a Szegedi Tudományegyetem saját halottjának tekinti.

Hamvasztás utáni búcsúztatása **2015. február 6-án 12 órakor** lesz az újszegedi református templomban (Szent-Györgyi Albert utca 6-8).

Emlékét a Város, az Egyetem, tanítványai, a Gyermekgyógyászati Klinika és Gyermek Egészségügyi Központ munkatársai, kutató kollégái, barátai és családja kegyelettel megőrzik.

Szeged Megyei Jogú Város

Szegedi Tudományegyetem
és Általános Orvostudományi Kara